

Det er derfor, vi har sagt uanset barnets alder, fuldstændig som det også står i bemærkningerne til beslutningsforslaget, og man kan jo sådan set ikke undre sig over, at det er det, jeg siger her, for det svarer nøjagtigt til vores beslutningsforslag.

Men jeg synes, vi skal prøve at drøfte det undervejs, hvor vi har mulighed for at få facts på bordet, for det lyder i hvert fald, som om hr. Søren Pind, men også andre ikke er kendskab til det, der ligger fra Styrelsen for Social Service, nemlig den redegørelse, der kom i 2004, som netop viser, hvor store, skal vi sige uoverensstemmelser og ikke særlig meget logik, der er på det her område. Det synes jeg vi skal gøre.

Hermed sluttede forhandlingen, og forslaget overgik derefter til anden (sidste) behandling.

Afstemning

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Retsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (*Ophold*). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

5) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 70:

Forslag til folketingsbeslutning om børns ret.

Af Line Barfod (EL) m.fl.
(Fremsat 12/4 2005).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Familie- og forbrugerministeren (Lars Barfoed):

Det beslutningsforslag, vi nu tager fat på at behandle, læner sig jo i vid udstrækning sådan indholdsmæssigt op ad den drøftelse, vi netop har haft om nr. B 62. Det er et forslag, hvorefter man vil pålægge regeringen, inden 2005 er gået, at oprette organisationen Børns Ret som en udvidelse af Børnerådet.

Hovedformålet med forslaget er ifølge bemærkningerne at synliggøre børns rettigheder og sikre, at der skrives ind, når børns rettigheder bliver krænkede. Regeringen kan jo kun være enig i, at børn skal sikres den bedst mulige retsstilling også i overensstemmelse med FN-konventionen om barnets rettigheder, men vurderingen af, hvordan det står til med den, divergerer måske noget.

Forslagsstillerne henviser til, at FN's Børnekomité har noteret sig, at Danmark tøver med at oprette en separat klagemulighed for børn, og komiteen anbefaler derfor, at Danmark i det mindste udvider Børnerådets mandat til også at omfatte individuelle sager og klager fra børn.

Danmark har kommenteret denne anbefaling i Danmarks tredje rapport fra august 2003 til FN's Børnekomité om de foranstaltninger, der er truffet for at virkeliggøre de rettigheder, som jo er anerkendt i konventionen.

I denne kommentar er det anført, at det på daværende tidspunkt blev overvejet, om der var behov for en ændring af børns individuelle klagemuligheder. Når der endnu ikke var fundet anledning til at etablere en selvstændig klageinstans, så hænger det bl.a. sammen med, at der i Danmark jo er mange og gode omsorgsforanstaltninger, og at der er et veludviklet tilsyn med disse foranstaltninger.

Samtidig blev der i kommentaren lagt op til grundige overvejelser af komiteens opfordring og derunder en vurdering af, hvordan børns klager i praksis bliver behandlet, samt også børns kendskab til deres klagemuligheder. Det blev tilkendegivet, at Børnerådet ville blive inddraget i et samarbejde herom.

Til en belysning af de eksisterende muligheder er der efter anmodning fra socialministeren efterfølgende af Servicestyrelsen i et samarbejde med Børnerådet udarbejdet notatet fra februar 2004 vedrørende børn og unges klagemuligheder samt børn og unges kendskab til deres klagemuligheder.

Her vil jeg godt indskyde, at den daværende ministers konklusion på denne afdækning var, at der generelt er gode klagemuligheder for børn og unge, men at der på området vedrørende børn og unge med særlige behov kunne være behov for overvejelser om styrkelse af børn og unges klagemuligheder. Det er jo netop det sidste, der er taget højde for i forbindelse med anbringelsesreformen.

I bemærkningerne til forslaget fra Enhedslisten bliver det også anført, at både Norge og

Sverige har en let tilgængelig klageinstans og har positive erfaringer med det. Det står jeg lidt uforstående over for. Efter det, jeg er informeret om, så behandler hverken Barnombudet i Norge eller børneombudsmanden i Sverige konkrete klagesager.

Herudover finder vi det egentlig heller ikke hensigtsmæssigt i regeringen, at vi etablerer en helt ny organisation, og jeg skal så i øvrigt henviser til de betragtninger, jeg også gjorde gældende under behandlingen af B 62, og henlede opmærksomheden på, at jeg i den forbindelse også sagde, at jeg ikke på forhånd vil udelukke en udvikling og en udvidelse af Børnerådets opgaver.

På baggrund af det, jeg her har sagt, finder regeringen altså ikke, at der er behov for at oprette organisationen Børns Ret, og regeringen må derfor afvise forslaget.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Det glæder mig jo, at ministeren ikke vil udelukke muligheden for at udvide Børnerådets område, og derfor vil jeg gerne sige, at noget af det, som vi har lagt meget vægt på i forslaget, er, at når børn ringer, så er det nogle gange ikke nok, at der bare er en telefon, de kan ringe til, så er der behov for, at der er nogen, der kan tage dem i hånden og hjælpe dem med at få løst den konflikt, de står midt i.

Vil ministeren være åben over for, at det er en af de måder, man kunne udvikle og udvide Børnerådets opgaver på?

(Kort bemærkning).

Familie- og forbrugerministeren (Lars Barfoed):

Jeg er betænkelig ved det forslag, for jeg tror, at børn er bedre sikret ved, at i de sammenhænge, hvor vi finder anledning til og har fundet anledning til – det har vi jo mange steder – at give børn mulighed for at henvende sig og gøre klager og lignende gældende, sker det for det første efter en særskilt vurdering ud fra, hvad det er for et område, der er tale om, og for det andet at børnene også får nogen i tale, som har en speciel kompetence på det område, som børnene retter henvendelse om.

Kl. 14.10

Jeg finder det betænkeligt sådan at oprette særlige institutioner, som er klageorganisationer for børn. Det tror jeg simpelt hen ikke er den rig-

tige vej at gå. Så jeg er ikke tilbøjelig til, at det lige er på den måde, vi skal udvide Børnerådets beføjelser eller kompetencer på.

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):

Endnu en anden og sidste kort bemærkning til fru Line Barfod.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Med hensyn til den del, der handler om, at der nogle gange kommer nogle sager, hvor Børnerådet bliver opmærksom på, at her er nogle problemer, og det kan være nogle skoleelever, der har nogle virkelig forfærdelige forhold som det her med de uhumske toiletter, der gør, at børnene slet ikke kommer på toilettet hele den dag, de er i skole, eller det kan være sager som den om magtanvendelse over for børn på en specialskole, mener ministeren så, at her kunne der være mulighed for at udvide Børnerådets opgaver, så det havde mulighed for at tage sådanne sager op og hjælpe sådanne børn?

Her taler vi altså ikke om at gå ind i en konkret sag med klager til myndigheder, men simpelt hen om at gå ind og prøve at tage sådanne sager op og snakke med de pågældende kommunalbestyrelser, skoleledelser, eller hvad det nu kan være, der er behov for.

(Kort bemærkning).

Familie- og forbrugerministeren (Lars Barfoed):

Nej, sådan mener jeg det ikke. Hvis det er sådan, at børn er utilfredse med toiletforholdene på deres skole, og det er jo det eksempel, som nu bliver bragt frem, så mener jeg altså, at der må være andre veje at gå for at få det løst, end at vi opretter en særlig institution for børns klagemuligheder, som er sådan en national organisation, man kan rette henvendelse til, der så skulle tage ud til den pågældende kommuneskole og diskutere med skoleinspektøren eller andre, om toiletterne nu er rene eller ej på den pågældende skole. Det kan ikke være alvorligt ment, at man skal oprette en særlig institution til sådanne klager.

Det, man kunne forestille sig, var, at man i videre udstrækning, men jeg har slet ikke forholdt mig konkret til det, så på, om Børnerådet havde tilstrækkelige muligheder til at rejse sådanne mere principielle, generelle problemstillinger måske ud fra et kendskab til nogle konkrete problemer, som børn har oplevet.

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):
Så siger vi tak til ministeren og går i gang med den egentlige ordførrække, og den første ordfører er Venstres ordfører, fru Inge-Lene Ebdrup.

Inge-Lene Ebdrup (V):

Det her forslag om at indføre en generel klageadgang vil jeg selvfølgelig også knytte nogle bemærkninger til, men jeg vil starte med at sige, at jeg er generelt set meget enig med de bemærkninger, der er faldet fra ministeren, og derfor vil jeg ikke gentage det, han har sagt.

Det, jeg derimod vil hæfte mig lidt ved, er, at jeg tror, at vi skal være påpasselige med at generalisere, med, at vi bare over én kam skal sige, at børn skal have ret til klage over alt mellem himmel og jord, og derfor laver vi et system som det, der er foreslået her.

Jeg tror, det er vigtigt, at vi som voksne tager udgangspunkt i den specielle situation, den specifikke situation, f.eks. hvis et barn er anbragt uden for hjemmet, hvor vi jo netop har været i gang med en diskussion af, hvornår et barn har klageadgang, ved hvilket alderstrin et barn har klageadgang? Der er et udvalg i gang, som kigger på, om et barn skal have bisidder med. Der er nogle, der kigger på, om man skal lave nogle pjecer, der f.eks. fortæller børn om deres klageadgang, men hvor man forholder sig til den specifikke situation, der omhandler det at være anbragt uden for hjemmet.

På samme måde er det med hensyn til skilsmisssituationer, hvor der også er nedsat et udvalg hos ministeren, som kigger på børns rettigheder på hele samværsområdet. Der har været kigget på det mange gange før, og jeg mener, at det er meget vigtigt, at vi også her kigger lidt dybere, og her vil jeg gerne medgive, at vi givetvis kunne finde fodslag for ændringer af børns rettigheder på det område.

Det, jeg bare prøver at gøre klart, er, at når man giver børn en ret til at klage, lægger man også et ansvar over på børnenes skuldre, et ansvar for deres egen situation, som jeg mener man skal passe meget på med, og man skal i hvert fald have et nuanceret forhold til, hvor gamle børnene er. Ellers kommer vi ud i en situation, hvor det i nogle tilfælde ikke længere er børnenes tarv, og vi kommer ud i situationer, hvor børnenes rettigheder kan misbruges af andre, hvis børnene ikke er modne nok til at sige fra. Det kan være af forældre, det kan være af advokater, og det kan være af andre. Derfor er

jeg meget bekymret for den her generalisering af klageadgang.

Kl. 14.15

Jeg synes, vi skal skelne. Vi skal skelne meget mellem, om det er børn, der har forældre, der tager sig af dem, om det er børn, der er hjemme hos nogle, som har forældremyndigheden, og så synes jeg, vi skal lægge meget vægt på det at være forældre og have forældremyndigheden.

Jeg synes, at vi som samfund skal give et klart signal om, at der altså er ansvar forbundet med det at være forældremyndighedsindehaver, og så også sørge for, at børn, der f.eks. er anbragt uden for hjemmet, får den støtte og den hjælp, de har behov for.

I stedet for at lave et sådan meget generelt system, synes jeg, det er vigtigt, at vi forholder os til de specifikke situationer, og at vi også bruger de muligheder, vi har i kommunerne, til at specialisere os i de individuelle behov, det enkelte barn måtte have.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Jeg er da enig med fru Inge-Lene Ebdrup i, at man selvfølgelig skal være klar over, at der er forskellige problemstillinger på forskellige områder, men vi har jo dog nu igennem flere år givet støtte til, at der er telefonrådgivninger, hvor til børn kan ringe.

De oplever et stigende pres på telefonrådgivningerne, og de organisationer, der arbejder med børn på mange forskellige områder – både Børnerådet, Børnesagens Fællesråd, Red Barnet og andre – ønsker jo, at der skal være nogle bedre muligheder for at hjælpe de børn. Det er ikke nok, at de bare har et sted at ringe hen. Nogle gange er der også et behov for, at nogen kan tage dem i hånden og hjælpe dem med at gøre noget. Det kan være en klage, det kan være at gå med hjem til forældrene og prøve at løse konflikterne, eller det kan være at prøve at gå med hen andre steder og løse konflikterne.

Der er brug for nogle, der kan hjælpe mere end bare at svare i en telefon, og derfor vil jeg høre, om fru Inge-Lene Ebdrup ikke under udvalgsarbejdet vil være åben over for, at vi kan se på mulighederne for at give en bedre støtte end bare en telefon.

(Kort bemærkning).

Inge-Lene Ebdrup (V):

Jeg vil sige, at jeg støtter meget op om de rådgivningsmuligheder, der er i forbindelse med tele-

fonrådgivning af andre. Det, jeg bare forsøger at sige, er, at vi jo allerede i dag har en mulighed for, hvis det enkelte barn har problemer, at den kommune, hvor barnet bor, altså barnets egen kommune, og de rådgivere, som kender de specifikke lokale forhold, kan træde til. Jeg synes da egentlig, at det ville være at skyde over målet, hvis vi nu laver en statslig organisation, der skal tage barnet i hånden. Jeg forestiller mig, at når man som barn ringer til en rådgivning på den her måde, så bliver man rådgivet om, hvilke muligheder man har, og det bakker jeg meget op.

Men med hensyn til den specifikke klageadgang og med de muligheder, der i den forbindelse er for misbrug af børnene af andre – jeg siger ikke, at Børnerådet vil misbruge børnene – som måtte have interesse i, at børnene klager, synes jeg, det er vigtigt, at vi holder fast i, at det er kommunen, man henvender sig til, og at det er der, man får den hjælp og støtte, som man måtte have behov for.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Nu kan det jo være, at det er kommunen, man har lyst til at klage over, og så er det jo et problem, hvis det er kommunen, der også skal hjælpe en med klagen, og på en lang række områder har børn jo ikke de muligheder i dag for at klage til kommunen.

Det er derfor, vi synes, at der er behov for at se nærmere på, hvad vi gør for at styrke børns retsstilling, således at de, der er i klemme, får noget hjælp, og gerne inden det kommer helt dertil, hvor de måske skal anbringes.

Derfor vil jeg høre, om ikke fru Inge-Lene Ebdrup vil være åben over for at kigge mere på, hvad vi gør for at hjælpe børnene, også med alle de bud, som de organisationer, der arbejder med børn og med at hjælpe dem i de mange forskellige konkrete problemer, de kan være i, kommer med.

(Kort bemærkning).

Inge-Lene Ebdrup (V):

Jeg vil gerne være med til at kigge på det. Det, jeg også har sagt hele tiden, er, at jeg bare synes, vi skal kigge på de specifikke problemstillinger. Jeg synes, vi skal kigge på f.eks. samværsreglerne, på, hvordan vi kan styrke børns retsstilling, når de er i den situation, at far og mor bliver skilt, hvordan vi sikrer, at deres rettigheder bliver varetaget.

Jeg synes, vi skal kigge specifikt på, at hvis man f.eks. bliver anbragt uden for hjemmet, har man behov for en yderligere retssikkerhed end den, vi har iværksat med anbringelsesreformen i dag. Der er vi åbne for at diskutere det hele.

Det er bare den her generelle klageadgang, som vi mener ikke rigtig løser de problemer, som vi gerne vil have løst, set i sammenhæng med, at når man lægger ansvar over på børn, som det jo er, når man giver dem en klageadgang, er der også nogle, der kan misbruge børnenes rettigheder.

Derfor mener vi ikke, at det er den rigtige vej, men vi er altid åbne for en drøftelse.

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):

Tak til ordføreren. Vi går videre i ordførerrækken. Den næste er den socialdemokratiske ordfører, fru Mette Frederiksen.

Mette Frederiksen (S):

De fleste forældre opdager hurtigt, at deres barn eller børn ikke er en klump modellervoks, som de bare kan forme, som de måtte lyste. Vores børn er først og fremmest mennesker og individer, individer med egen personlighed, integritet og selvfølgelig også med egne rettigheder.

Kl. 14.20

I et historisk perspektiv er det her syn på børn ret nyt. Anerkendelsen af de små medborgere er løbende skrevet ind i lovgivningen på forskellige områder med rettigheder, men der er da stadig lidt rod forbundet med forskellige aldersgrænser, for logikken er egentlig ikke altid lige til at få øje på. Når overblikket kan være svært for os, som jeg også synes dagens diskussion understreger, hvordan må det så ikke være for børnene at hitte rundt i?

Man skal kende sin ret for at kunne kræve den, og børn så vel som voksne har brug for at få råd og vejledning om deres rettigheder i konkrete sager. Børns behov er ikke mindre end voksnes, måske tværtimod.

I dag har vi allerede behandlet et forslag på det her område, og fra Socialdemokratiets side har vi fremlagt vores bud, som jo har været diskuteret i salen som det foregående punkt. I vores forslag både inddrager og forpligter vi Ombudsmanden, og vi udvider samtidig Børnerådets kompetence.

Børnerådet rådgiver jo allerede i dag børn i konflikter, som er knap så juridiske og mere relaterer sig til den almindelige hverdag. Det kan være dumme forældre, det kan være klassekam-

merater, der mobber, det kan være kærestesorger og andre ting. Den erfaring, som Børnerådet allerede har, må være guld værd til at kunne rådgive i også tungere sager. Efter vores mening bør Børnerådet med den erfaring, som Børnerådet allerede har i dag, netop guide børn i et videre forløb og samtidig løfte de problemstillinger, som rådet herigennem får kendskab til, op på et mere principielt plan.

Socialdemokratiets forslag fastholder dog den konkrete klageadgang til Ombudsmanden, men med en særlig prioritering, sådan som ombudsmandsinstitutionen tidligere har taget et særligt skridt til, f.eks. for borgere med handicap.

Vi er åbne over for diskussion af placering af myndigheden til at behandle klagesager, men i den diskussion er det vigtigt for os, at børn ikke får et mindre kvalificeret klagesystem med lavere autoritet end det, voksne medborgere benytter sig af. Når en anden myndighed skal irttesætte f.eks. en kommune, skal det være en institution, der står juridisk respekt om, ellers risikerer vi ikke at hjælpe børnene, og det er i det lys, man skal se vores forslag om placering hos Ombudsmanden. Men lad os se på det under udvalgsbehandlingen, og lad os koordinere det her arbejde i Folketingets Retsudvalg.

Børn har fået rettigheder på papiret. Nogle af dem virker heldigvis i virkeligheden, men andre halter bagefter. Et ekstra skub i den rigtige retning kræver overvågning, information og konkret rådgivning.

Nu er der flere modeller i spil: den, vi i dag har fremsat forslag til fra Socialdemokratiets side, og den, der er fremkommet her fra Enhedslisten. Nu er det sådan set Folketingets ansvar at finde den rigtige løsning.

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):

Tak til ordføreren, og vi går til den næste ordfører. Det er ordføreren for Dansk Folkeparti, hr. Martin Henriksen.

Martin Henriksen (DF):

Det er, som jeg også har sagt tidligere i dag, Dansk Folkepartis opfattelse, at børneområdet er et vigtigt område, men som jeg også nævnte under det sidste forslag, har man jo foreningen Børns Vilkår, som kan give børn og unge rådgivning og støtte.

Anbringelsesreformen, som også er blevet nævnt et par gange, træder i kraft i år 2006, og

den vil sikre børn og unge flere rettigheder i forbindelse med anbringelsessager.

Arbejdsgruppen under Familie- og Forbrugerministeriet undersøger området med foreldremyndighed og samværsregler.

Ligeledes vil der som en del af kommunalreformen blive lagt vægt på konfliktmægling i forbindelse med disse sager, så sagerne ikke ender i retten og dermed belaster barnet psykisk.

De principper, som FN's børnekonvention er skrevet efter, er allerede i høj grad implementeret i dansk lov. Der er forskellige initiativer i gang, bl.a. iværksat af Børnerådet, som informerer og opretter børnepaneler, hvor der bliver taget stilling til konkrete problemstillinger. Undersøgelser har også vist, at børn rent faktisk har en viden om, at de har rettigheder i det danske samfund, og selvfølgelig skal de også have det.

Det er naturligvis altid godt og fornuftigt at diskutere børns rettigheder i samfundet, men man skal ikke komme med forslag bare for at komme med forslag.

Med disse ord kan Dansk Folkeparti ikke støtte dette forslag.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Den sidste bemærkning fra ordføreren forstod jeg simpelt hen ikke, at det her skulle være et forslag bare for at komme med forslag. Det her forslag er meget alvorligt ment. Vi synes, det er vigtigt, at vi gør noget mere for at styrke børns retsstilling, at vi gør noget mere, både for at vi kan begynde at leve op til FN's børnekonvention, så børn har nogle bedre klagemuligheder, og fordi vi mener, at det ikke er nok, at der er nogle formelle klagemuligheder, der skal også være nogen, der kan hjælpe børnene, meget gerne til at få løst konflikterne uden en klage, men ellers også til at finde ud af, hvor det er, de skal klage, og hvordan de kan gøre det.

KL 14.25

Mener hr. Martin Henriksen slet ikke, at det er relevant at få den diskussion, når han siger, at det bare er et forslag for at fremsætte forslag?

(Kort bemærkning).

Martin Henriksen (DF):

Som jeg også sagde, mener jeg, at det altid er relevant at diskutere børns rettigheder, men jeg har jo også bemærket bl.a. den anbringelsesreform, som er blevet vedtaget af alle partier i Folketinget med undtagelse af Enhedslisten.

Man kunne da godt være gået med der.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Ja, bortset fra at vi mente, at der var et problem, et ret alvorligt problem, i anbringelsesreformen, som gjorde, at vi ikke kunne være med, nemlig at man fjerner muligheden for at give penge, hvis barnet bliver anbragt hos nær familie. Vi er bange for, at nogle kommuner, når de er økonomisk trængt af bl.a. Dansk Folkepartis økonomiske politik, så vil vælge at anbringe børnene hos den nærmeste familie, selv om det ikke er det bedste for barnet. Derfor valgte vi ikke at gå med i anbringelsesreformen, og det er ikke, fordi vi ikke ønsker at styrke børns rettigheder. Bare så det er på plads.

Men jeg vil gerne høre, om Dansk Folkeparti ikke mener, at der er behov for at styrke børns rettigheder i dag, at der er nogle ting, som ikke bliver gjort godt nok i dag, og som der er brug for at vi kigger på hvordan vi kan gøre bedre.

(Kort bemærkning).

Martin Henriksen (DF):

Dansk Folkeparti mener, at der er behov for at styrke børns rettigheder, og det er bl.a. også derfor, at vi har lagt vægt på hos familieministeren, at bedsteforældre skal høres, om der ikke var mulighed for at anbringe børnene der, hvis myndighederne vurderer, at det er godt for børnene, at de bliver placeret inden for familiens egne rækker.

Så anbringelsesreformen igen: Dansk Folkeparti har været med til at afsætte penge til at nedbringe ventelisterne til børnepsykiatrien. Det er selvfølgelig et vigtigt område, og vi har gjort ting for det.

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):

Tak til ordføreren, og vi går videre i ordfører-rækken. Den næste er den konservative ordfører, hr. Per Ørum Jørgensen.

Per Ørum Jørgensen (KF):

Det er efterhånden svært at komme med nyt i debatten. Jeg vil sige, at det jo er den samme debat, som vi også har haft under forrige forslag, og jeg må også skuffe forslagsstillerne med, at heller ikke den her model kan vi i Det Konservative Folkeparti støtte.

Vi mener, at børn har gode muligheder for at klage over deres konkrete problemer, og at man ved at oprette organisationen Børns Ret, som det foreslås, blot skaber en ekstra organisation, som

der vel i den virkelige verden reelt ikke er behov for.

Så kan jeg ikke lade være med at hæfte mig ved den sætning, som vi har hørt flere gange fra fru Line Barfod, at det er nødvendigt, at der er nogen, der tager børnene i hånden. Jeg tror egentlig, at det er der, hvor vandene skiller. Hvem er det, der skal tage børnene i hånden? Det er deres forældre, det er deres netværk i deres daglige liv, hvor jeg har en fornemmelse af, men der må Enhedslistens ordfører jo så korrigere mig, hvis det er ukorrekt, at Enhedslisten mener, at det primært er det offentlige, der skal tage barnet i hånden. Jeg mener faktisk, som jeg også var inde på i ordførertalen til det tidligere forslag, at det først og fremmest må være netværket.

Som sagt kan vi ikke støtte dette forslag.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Det er klart, at børn jo som regel vil starte med at gå til deres forældre, og hvis deres forældre kan hjælpe dem, så er det jo fint, men en lang række af de børn, der ringer til Børnetelefonen, og som har problemer, går netop ikke til deres forældre, og de har et behov for, at der så enten er nogen, der kan gå med hjem og hjælpe dem med forældrene eller fortælle dem, hvor de kan finde nogen, der kan gå med hjem til deres forældre, hvis det er forældrene, de har problemer med, eller som kan hjælpe dem, hvis de har prøvet at rejse problemerne over for forældrene, og de ikke der har fået nogen støtte, og de har et behov for at få gjort noget ved det, der er galt enten i hjemmet, i skolen, på det sted, de er anbragt, eller hvor det nu kan være. Der mener vi ikke, at det er godt nok i dag.

Når hr. Per Ørum siger, at vi foreslår en ekstra organisation, så vil jeg gerne høre, hvad det er for en organisation, hr. Per Ørum mener i dag løser den opgave at hjælpe børnene, når forældrene ikke gør det.

(Kort bemærkning).

Per Ørum Jørgensen (KF):

Jeg synes faktisk, at der er svaret på det spørgsmål mange gange.

I stedet for at give klagemulighed til sådan en organisation er der i dag mange muligheder hos kommunen. I forbindelse med anbringelsesreformen kortlagde man også det her område og lavede nogle tilpasninger. Så man har kontinuer-

ligt arbejdet med at forbedre børns retsstilling generelt.

Derfor kan jeg heller ikke se, at vi skal til at lave sådan en ny organisation her til mange millioner kroner, som reelt overlapper også mange af de opgaver, som der er i Børnerådet i forvejen, og jeg mener faktisk, at det måske er at klatte lidt med pengene.

Kl. 14.30

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Jeg har meget svært ved at se, hvordan det, vi foreslår, skulle overlappe det, Børnerådet laver i forvejen. Det, vi foreslår, er en udvidelse af Børnerådet på nogle punkter, som Børnerådet selv har foreslået var en god idé at udvide, og hvor en række af de andre organisationer, der arbejder på det her område, også har anbefalet tiltag i den retning, som vi foreslår her.

Derfor kan jeg ikke forstå det, hvis de organisationer, der er på området, skulle mene, at de allerede lever op til det her, og at det derfor skulle være unødvendigt. Det er jo ikke det, de siger. De organisationer, der arbejder med området, siger, at der er brug for at gøre mere, end der bliver gjort i dag. Der er nogle store huller og nogle mangler, for på en række områder har børn i dag ikke ret til at gå til kommunen og klage. Der er en række områder, hvor børn ikke har de muligheder, og det er det, vi ønsker at give dem, og det er det, som organisationerne på området efterlyser.

Derfor spørger jeg igen: Hvor er det, hr. Per Ørum Jørgensen mener, at vi gør noget ekstra og noget, som allerede bliver gjort i forvejen, når organisationerne på området siger, at det ikke bliver gjort?

(Kort bemærkning).

Per Ørum Jørgensen (KF):

Der må jo så igen være forskel på, hvordan man vurderer tingenes tilstand, for det er jo ikke lang tid siden, at der blev lavet en undersøgelse, hvor bl.a. også Børnerådet deltog. Det er så korrekt, at der er nogle hjørner, som Børnerådet anbefalede at man kiggede på.

Jeg er da også positiv over for, at man kigger på de her ting, men regeringens holdning har altså bare været en anden, og det er faktisk det, jeg henholder mig til. Derfor vil jeg sige, at vi måske kunne anvende de her 5 mio. kr. bedre ved at bruge dem på skoler og børnehaver og

forbedre vilkårene der frem for at skabe en ny offentlig skrankeorganisation.

(Kort bemærkning).

Lone Dybkjær (RV):

Ordføreren sagde, at børnene selvfølgelig skulle tage deres forældre i hånden eller bruge deres netværk. Så vil jeg gerne spørge ordføreren, om ordføreren er bekendt med, at der er noget i Danmark, der hedder incest, at den incest ofte udøves af faderen, og at det i en lang række tilfælde er skjult.

Det andet, jeg vil spørge om, er, om ordføreren er bekendt med, at der også begås incest af onkler, at det i en lang række tilfælde er skjult, og at de pågældende børn først kommer frem med det i en ret sen alder og ofte er blevet traumatiseret af det.

Jeg vil også gerne spørge, om ordføreren er bekendt med, at der findes alkoholiserede forældre, i mange tilfælde i meget velbærgede familier, som vi ikke hører om, men det eksisterer alligevel. Er ordføreren bekendt med det?

Endelig vil jeg spørge ordføreren, om han er bekendt med, at vi har 2.000 tilfælde af vold i Danmark, hvor børnene i en lang række af situationerne er vidner til, at deres mor bliver tærsket. Er ordføreren bekendt med, at disse børn ingen steder har at gå hen?

(Kort bemærkning).

Per Ørum Jørgensen (KF):

Nu er jeg ikke sikker på, at fru Lone Dybkjær hørte min ordførertale til det tidligere punkt på dagsordenen, for den synes jeg var mere nuanceret.

Jeg stiller mig lidt uforstående over for de her spørgsmål, for selvfølgelig er vi alle sammen imod de her ting, som fru Lone Dybkjær nævner, men min melding i den her debat er, at vi altså har noget, der hedder forældremyndighed, og mange af de her ting er jo en undergravning af den, hvor man kan sige, at vi umyndiggør dem, der har forældremyndigheden. At der så er brodne kar blandt dem, ja, det er der i ethvert samfund. Derfor mener jeg, at det er at tage tingene ud af en sammenhæng at stille det op på denne måde.

Som jeg også har sagt tidligere, så har vi jo et meget, meget finmasket net, hvor der også er de her muligheder for at klage, og nu er vi jo faktisk ovre i noget, der er kriminelt, men der er masser af muligheder for børn, der bliver krænk-

(Kort bemærkning).

Lone Dybkjær (RV):

Det kan ordføreren da ikke mene for alvor. Ordføreren kan da ikke for alvor mene, at der er masser af muligheder for børn, der bliver krænk-
ket. Det er der jo netop ikke. Det er jo det, der er hele problemet.

Jeg indrømmer gerne, at jeg ikke hørte hr. Per Ørum Jørgensens sidste ordførertale, men nu er det altså også det her forslag, vi diskuterer, og der sagde ordføreren meget klart, at børnene skal tage forældrene i hånden eller bruge netværket. Men hvis det nu er forældrene eller netværket, der er problemet, hvad skal børnene så gøre? Det er jo sådan set det, vi diskuterer. Det er ikke et finmasket net, det er et grovmasket net, det viser alt jo.

Hvis hr. Per Ørum Jørgensen læser et par bøger en gang imellem også af anerkendte folk, om folk, der har nået en moden alder, altså ikke 12-årige børn, men 35-årige fædre eller mødre, eller hvad ved jeg, vil hr. Per Ørum Jørgensen jo vide, at der ikke var et finmasket net.

Kl. 14.35

Nu ved jeg godt, at der er sket nogle ting de sidste 20 år, det er jeg udmærket godt klar over, men spørgsmålet er, om der er sket nok. Og det, jeg er lidt forbløffet over, er, at ordføreren faktisk mener, at tingene er sådan små-o.k. De er ikke små-o.k. Problemet er, at der er en lang række fortællinger, og det er det, jeg synes er interessant at ordføreren sådan set bare accepterer.

(Kort bemærkning).

Per Ørum Jørgensen (KF):

Jeg ved ikke, om fru Lone Dybkjær og jeg taler forbi hinanden, men jeg vil da godt prøve at forklare mig lidt tydeligere, for sådan, som jeg hører fru Lone Dybkjær, er det, at det offentlige løser alle problemer, og sådan er verden ikke.

Fru Lone Dybkjær ser bort fra f.eks. anbringelsesreformen, hvor De Radikale i øvrigt også deltog, hvor man jo netop kortlagde det sociale område med hensyn til de her ting. Der er også taget initiativ af ministeren til i samarbejde med Børnerådet at kigge de her ting igennem. Så jeg synes, det er en forkert betragtning, hvis fru Lone Dybkjær virkelig mener, at der fra både den tidligere regerings og fra den nuværende regerings side ikke er fokus nok på det her område. Kontinuerligt skal vi selvfølgelig holde øje med, at det lever op til vores etik og moral, selvfølgelig skal vi det.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Tak til hr. Per Ørum Jørgensen. Den næste ordfører er fru Lone Dybkjær fra Det Radikale Venstre.

Lone Dybkjær (RV):

Jeg havde jo desværre ikke lejlighed til at tage til genmæle over for hr. Per Ørum Jørgensen, men så kan jeg lige fortsætte debatten lidt, og jeg ved jo, at der er mulighed for, at der så kan blive taget til genmæle, for det gør vel, at jeg kan tillade mig det, og jeg er da glad for, at den tidligere ordfører tilsyneladende bliver i salen, så vi kan fortsætte dialogen.

Jeg mener ikke, at det offentlige løser alle problemer. Det har jeg aldrig ment, og det har Det Radikale Venstre aldrig ment. Det er simpelt hen ikke det, vi står for. Vi mener, at det offentlige kan løse nogle problemer, men det kan ikke løse alle problemer.

Vi mener altså også, at selv om vi har gennemført en masse lovgivning i de sidste mange år – det er jo derfor, at Folketinget ikke har arbejdet fuldstændig forgæves – er der stadig væk ting at gøre. Og en af de nye ting er faktisk, at vi nu efterhånden i højere og højere grad får øjnene op for børnenes stilling. Vi har ikke tidligere på den måde diskuteret børns retsstilling og børns situation og alt sådan noget. Børn var bare børn, og så tilhørte de stort set forældrene, og gik det ikke alt for galt, var det vel det, og så sørgede vi for lidt undervisning og pasning, og hvad ved jeg.

Det, vi er begyndt at se, er jo, at et barn er et lille menneske, og at det er det lille menneske, vi skal prøve at hjælpe, og at det er det lille menneske, der kan blive udsat for overgreb af forskellig slags. Nu har jeg nævnt nogle af de grovere tilfælde, men der er jo mange forskellige slags overgreb, om man så må sige. Det er vel dybest set det, denne her diskussion drejer sig om.

Vi er tilhængere af, at vi får en generel diskussion omkring børns rettigheder, og jeg kan henviser til det, fru Elisabeth Arnold sagde under det sidste forslag, der blev behandlet. Jeg er helt med på, at jeg burde have hørt hele debatten, fordi de her to forslag hører sammen, men nu har jeg i hvert fald tjekket den en lille smule.

Vi er altså tilhængere af, at vi prøver at træde det her område mere nøje igennem og simpelt hen belyse det ud fra: Hvad er børnenes situation i forskellige sammenhænge? Og måske også begynde at få en lidt større forståelse af alt det, der vedrører det her lille menneske, og de

overgreb af større eller mindre art, det her lille menneske kan udsættes for.

Så synes jeg i øvrigt også, at debatten har været utrolig meget præget af, at der har været en anbringelsesreform. Alene ordet anbringelsesreform kan i hvert fald få, jeg ved ikke hvad op i mig – jeg synes altså, at når man har sagt anbringelsesreform, har man sagt alt om, hvordan man betragter børn, at det er bare sådan nogle, hvor vi siger, at så anbringer vi dem, og så skal de i øvrigt kunne klage, hvis de bliver anbragt et eller andet sted. Jeg synes, det er en helt forkert måde at se tingene på.

Jeg synes, at det er fantastisk vigtigt, at vi sporer os ind på børnene, altså hører, hvad de siger, og dermed også sikrer, at de børn får noget hjælp. Den kan være meget forskellig. Nogle gange kan de bruge netværket, nogle gange kan de absolut ikke bruge netværket. I de eksempler, jeg nævnte, kunne de absolut ikke bruge netværket. Nogle gange skal vi altså også f.eks. sikre, at daginstitutionernes personale har en uddannelse, der gør, at de er klar over, når der er noget, der går galt.

Personalet i børnehaver og vuggestuer – nej, det er forhåbentlig ikke i vuggestuer, men det er det jo altså også indimellem, men lad os tage personalet i daginstitutionerne og lærerne og sikre, at de får en uddannelse, så de er klar over, at hov, her er noget galt, så de får en viden på det her område, så de simpelt hen kan reagere, når der er noget galt. Vi oplever jo meget ofte, at lærerne og daginstitutionspersonalet ingen forudsætninger har for det, fordi de ikke er klar over reaktionsmønsteret hos barnet.

Kl. 14.40

For mig er det det, som det her forslag og det sidste forslag giver anledning til. Jeg er ikke i første omgang så optaget af det formelle. Jeg er i første omgang optaget af det reelle: Hvor er det, vi kan sætte ind i alle de her forskellige situationer, hvor vi f.eks. har børn sammen med voksne uden for hjemmet? Der synes jeg at vi skal sætte ind.

Så vil jeg så sige, at vi gerne vil bruge det her forslag til en mere generel diskussion, som også fru Elisabeth Arnold sagde ved behandlingen af det foregående forslag, og så må vi finde ud af, hvordan vi koordinerer behandlingen af forslagene i de forskellige udvalg.

Nu er vi jo så heldige at have en familieminister, jeg mener ikke, at ministeren hedder børne minister, men det kunne jo så være et udgangspunkt for, at ministeren ligesom tog teten og fik

samlet nogle af alle de her ting, så de ikke bliver spredt i fire-fem forskellige udvalg her i Folketinget, for så kunne vi prøve at få sådan en samlet drøftelse, hvor retsordførerne og socialordførerne, og hvad ved jeg, er til stede. Jeg tror, at det er en af måderne, vi kan komme videre på.

(Kort bemærkning).

Inge-Lene Ebdrup (V):

Det er egentlig en kommentar til det, som vi jo alle sammen kan være enige om, nemlig at i det øjeblik, hvor der sker et overgreb på et barn, endda et overgreb, som er ulovligt, og det aller værste man kan gøre, nemlig incest, skal man selvfølgelig have alle muligheder for at hjælpe og støtte op om det barn i det øjeblik, hvor det bliver opdaget.

Men hvis man tror, at det forslag, som her er fremsat, vil kunne hjælpe væsentligt i forhold til det, så tror jeg, men det er selvfølgelig bare en fornemmelse og en subjektiv holdning til det, at man er galt på den. Her er det nemlig vigtigt, at vi bruger de kanaler, der allerede er i dag, altså den pligt, som børnehavepædagoger, dagplejere, skolelærere har til at reagere i det øjeblik, de får fornemmelsen af, at der er noget galt. Den fornemmelse bygger jo ofte ikke på, at barnet selv fortæller, at der er noget galt, for det her er noget, som det er meget svært for barnet at komme frem med.

Her tror jeg ikke, at en rådgivningslinje vil være det, der vil være det altsaliggørende, fordi det vil kræve, at barnet netop selv tager teten og ringer op. Jeg synes, det er meget vigtigt, at når vi snakker om det her meget frygtelige med overgreb på børn, bruger vi de personer, der er omkring børnene, og som børnene har tillid til.

(Kort bemærkning).

Lone Dybkjær (RV):

Nu hørte jeg meget nøje efter, og det var mig fuldstændig umuligt at høre, at der var et spørgsmål i noget af det, fru Inge-Lene Ebdrup sagde. Det var ikke et spørgsmål. Det var en kommentar.

Fru Inge-Lene Ebdrup siger indirekte, at hvis man tror, at det her forslag hjælper, tror man galt, men jeg har sådan set ikke støttet det her forslag, og derfor er jeg lidt forbløffet. Jeg kan godt forstå repetitionen af synspunkterne, men det er en repetition af synspunkter, det har ikke noget med mit indlæg at gøre. Jeg har sådan set sagt, at man skulle bruge alle de eksisterende kanaler, og jeg har sagt, at vi skulle prøve at

danne os et overblik over tingene, og så kan vi bagefter tage stilling til, hvad vi så skal gøre. Så sådan set tror jeg, at vi er enige. Vi er muligvis ikke helt enige om initiativhastigheden. Vi synes sådan set, at det er noget, der skal ske inden for sådan en vis fremtid.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Så er det hr. Per Ørum Jørgensen for at komme med det bebudede spørgsmål. Værsgo.

(Kort bemærkning).

Per Ørum Jørgensen (KF):

Jeg synes også, at fru Lone Dybkjær skal have en kompliment for sit engagement i den her problemstilling. Jeg tror, at vi formentlig er enige et godt stykke hen ad vejen. Det, jeg prøver at præcisere, og det vil jeg da gerne have at fru Lone Dybkjær forholder sig til, er jo netop, at vi i den her sammenhæng og i relation til den her debat har det, vi kalder forældremyndighed med de forpligtelser og de ting, der følger med.

Så er vi enige om, at der er nogle, der ikke lever op til det ansvar, som ligger i forældremyndigheden. Der er nogle grufulde scener i det danske samfund, som også fru Lone Dybkjær har bragt frem i den her debat. Men jeg mener alligevel, at vi skal fastholde, at forældremyndigheden er grundstammen, som vi bl.a. også ser det i folkeskolen, og så er det selvfølgelig det nære netværk, som måske tit kan fange signaler i de situationer, hvor der er noget, der er gået galt.

Kl. 14.45

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Ja, det må være et spørgsmål, der skal besvares.

(Kort bemærkning).

Lone Dybkjær (RV):

Nej, det ved jeg heller ikke om der er, men jeg forstår, at hr. Per Ørum Jørgensen gerne vil have bekræftet det, alle og enhver ved: at vi har noget her i landet, der hedder forældremyndighed. Vi har oven i købet noget, der indimellem hedder fælles forældremyndighed, som jeg selv har været en af initiativtagerne til, så jeg synes bare, det er en underlig debat, for der er jo ikke nogen, der har rejst spørgsmålet om, hvorvidt vi har en forældremyndighed eller ej. Det er overhovedet ikke det, jeg har sagt.

Jeg har sagt, at når forældremyndigheden svigter eller barnet føler, at det har behov for hjælp udenfor – og vi er vel enige om, at der er

forældremyndigheder – er det, at vi skal sætte ind. Jeg har ikke sagt, at vi skal sætte ind med det her forslag.

Jeg har hilset forslaget velkommen, ligesom den tidligere ordfører for mit parti gjorde det med det forrige forslag. Jeg hilste det velkommen, fordi vi synes, at en debat om børns situation, retssikkerhed og muligheder er en meget vigtig debat, og vi ønsker sådan set at prøve at få en samlet debat, hvor alle de ordførere på forskellige områder, der er engageret i det, kan komme til at deltage, sådan at vi netop ikke splittes op, så hr. Per Ørum Jørgensen ikke kan henvise til, at jeg ikke har hørt den tidligere ordførertale i debatten. Der var jeg altså tilfældigvis ikke ordfører og var optaget af noget andet, men det beklager jeg egentlig.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Tak til fru Lone Dybkjær. Næste ordfører bliver hr. Poul Henrik Hedeboe fra Socialistisk Folkeparti.

Poul Henrik Hedeboe (SF):

Det er fru Pernille Vigsø Bagge, som er ordfører på området her, men da hun ikke kunne være til stede, har jeg lovet lige at sige noget, og jeg gør det ganske kort.

SF støtter Enhedslistens forslag. Danmark har tilsluttet sig FN's børnekonvention, og når vi har gjort det, må vi også leve op til de krav, der ligger i konventionens bestemmelser om børns rettigheder.

Når FN's komité om børns rettigheder anbefaler øget klageadgang for børn, skal vi naturligvis også følge op på disse anbefalinger. Børn skal ikke alene sikres deres rettigheder, men også aktivt gøres bekendt med dem, og som sagt er det et fint forslag, som vi støtter.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Tak. Så bliver det ordføreren for forslagsstillerne, fru Line Barfod, Enhedslisten.

Line Barfod (EL):

Jeg vil gerne takke for debatten, og jeg synes, det er vigtigt, at vi, kan man sige som udgangspunkt for både den forrige debat og den her debat måske kan komme frem til, at vi i udvalgsarbejdet kan drøfte videre, hvad vi så gør for at sikre bedre rettigheder for børn.

Nogle af os vil gerne gå så langt, at vi fuldt ud får implementeret FN's børnekonvention og lever op til den konvention, som Danmark har un-

derskrevet. Vi må så se, hvornår vi kan komme så langt. Vi synes i hvert fald, det er vigtigt at blive ved med at tage skridt hen imod at sikre, at børn får en bedre retsstilling.

Jeg synes, at det, som fru Lone Dybkjær foreslog om at overveje at lave noget fælles møde mellem socialordførere og retsordførere, kunne være et godt skridt på vejen. Det har vi tidligere også gjort på andre områder, og det kunne på baggrund af en redegørelse være en god mulighed for at se på, hvordan retsstillingen er i dag på en lang række forskellige områder, så vi havde et bedre fælles grundlag som udgangspunkt for debatten.

Ministeren, kunne jeg jo forstå, ønskede ikke umiddelbart at udvide klageadgangen, men ville heller ikke udelukke muligheden for at se på at udvide Børnerådet, f.eks. så Børnerådet får nogle bedre muligheder for at rejse generelle problemstillinger på baggrund af konkrete sager. Hvis vi kunne komme så vidt, er vi da i hvert fald kommet et stykke længere, end vi er i dag. Det kunne være en vigtig mulighed, at Børnerådet fik den opgave at følge med i, hvad der egentlig konkret er af problemer, og havde en ret til at rejse de problemer over for Folketinget.

Venstres ordfører, fru Inge-Lene Ebdrup, har i debatten om både det her forslag og det tidligere forslag lagt en del vægt på spørgsmålet om anbringelse og de rettigheder, der er givet med den nye anbringelsesreform.

Selvfølgelig er de rettigheder, der er givet der, et fremskridt, men jeg tror, det er vigtigt at understrege, at det, vi fokuserer på, ikke kun er, at barnet bliver hørt, inden det bliver anbragt, men også, at der, hvis der undervejs, når barnet er anbragt, opstår nogle problemer, så ikke bare er en generel rådgivningstelefon, det kan ringe til, men også nogen, der så kan tage fat i at prøve at hjælpe barnet. Uden at vi nødvendigvis skal over i hele det store apparat igen, er der nogle, som barnet kan få hjælp af, og som kan tage barnet i hånden.

Kl. 14.50

Hvordan vi så konkret skal udforme det, må vi kigge på, men vi mener, det er vigtigt, at der er nogle muligheder for også at rejse sagerne, efter at barnet er anbragt, når der opstår problemer. For det betyder meget for de børn, der er i den helt specielle og meget hårde situation, at der er nogen, der kan lytte til dem, som ikke er deres forældre eller deres forældres repræsentanter, men som er nogen, der kun ser det fra

barnets synsvinkel. Vi synes, at det er vigtigt at se på, at vi kan udbygge de muligheder.

Så har der undervejs været noget debat fra flere ordføreres side om forældremyndighed. Jeg vil gerne understrege, at vi ikke har planer om generelt at fratage forældre forældremyndigheden eller at sige, at det offentlige skal overtage forældremyndighed og forældremyndighedsansvar. Det ville være helt absurd. Men der er forældre, der ikke lever fuldt ud op til forældresvaret. Der er de sager, hvor det går så langt, at vi kommer helt over i en anbringelse, men det kunne jo også være, at vi, hvis vi kunne sætte ind noget tidligere, kunne forebygge problemerne, inden det kom så langt ud, at vi skulle til at fjerne barnet fra hjemmet og fratage forældrene forældremyndigheden.

Derfor synes vi, der skal være nogle bedre muligheder for børnene for at gøre opmærksom på problemerne på et tidligt tidspunkt. Der er jeg meget enig med fru Lone Dybkjær i, at en del af det handler om bedre uddannelse af pædagoger, skolelærere osv. i, hvordan de opdager nogle problemer, og hvordan de tager hånd om dem.

Det Kriminalpræventive Råd har lavet en glimrende pjece om, hvordan man kan prøve at håndtere sådan nogle sager, hvordan man kan prøve at håndtere nogle samtaler med forældre, men jeg tror, der skal mere til. Det er en af de ting, der skal gøres, men jeg tror også, at børn nogle gange skal have nogle muligheder for at ringe til nogen anonymt, nogen, som ikke er en skolelærer, der kender dem og deres forældre, også fordi nogle lokalsamfund er meget små.

Derfor kan der være behov for også at have nogle andre, barnet kan ringe til, og som barnet måske ikke bare kan ringe til, men hvor det kan gå skridtet videre og kan komme til at sidde og snakke med dem og se dem i øjnene imens. Det er det, vi gerne vil give muligheden for med det forslag, som vi har stillet her. Derfor vil vi gerne drøfte, hvordan vi kan komme videre med, at der er nogen, som faktisk tager børnene i hånden. Det er et vigtigt budskab for os.

Socialdemokratiet var også positive over for at se på det her, og det fint. De har så i deres eget forslag peget mere på Ombudsmanden. Vi synes, det er vigtigt at fastholde Ombudsmanden med de funktioner, Ombudsmanden har, men når man klager til Ombudsmanden, handler det jo om formalia. Der, hvor Ombudsmanden kan gå ind, er, hvis regler om partshøring, om begrundelse, om klageadgang osv. ikke er over-

holdt. Men Ombudsmanden kan ikke gå ind og snakke direkte med det enkelte barn og hjælpe det med at prøve at løse nogle konflikter eller tage nogle sager op ellers. Derfor mener vi, at der også skal være andre klagemuligheder end Ombudsmanden, hvor en instans kan gå mere ind i sagerne, end Ombudsmanden kan.

Vi har jo også på det sociale område f.eks. muligheder for sociale ankenævn. Vi har på andre områder andre klagemuligheder for voksne, som går videre end det, Ombudsmanden kan, og det synes vi at vi også skal se på at have for børnene.

Så er der spørgsmålet om, hvor stort problemet er i dag, hvilket også lidt var den debat, der var mellem fru Lone Dybkjær og hr. Per Ørum Jørgensen. Det håber jeg så vi også under udvalgsarbejdet kan få belyst bedre. Vi har lænet os en del op ad det, der er kommet fra de mange organisationer på området igennem flere år, både Børnerådet, Børnesagens Fællesråd og Dansk Ungdoms Fællesråd, som repræsenterer også alle de politiske ungdomsorganisationer, og en række andre organisationer, med hvilke vi også i forbindelse med det her beslutningsforslag har snakket og drøftet, hvad det er, de ser som problemer, og hvad det er, de ser der mangler. Vi håber også, at det kan indgå i det videre arbejde, at vi også prøver at inddrage organisationerne for at høre, hvordan det egentlig ser ud.

Så sagde hr. Per Ørum Jørgensen, at vi ikke skulle have en ny skrankeorganisation. Det er absolut ikke, fordi vi ønsker, at vi skal have nogen skranke nogen som helst steder. Vi forestiller os det stik modsatte af en skrankeorganisation, nemlig nogen, barnet kan ringe til, og som så kan komme ud og tage barnet i hånden der, hvor barnet er, i stedet for at det er barnet, der skal bevæge sig ind til en skranke langt væk. For det kan jo også være problemet.

Hr. Martin Henriksen sagde, at der med kommunalreformen lægges op til større konfliktmægling osv. Det er rigtigt, men vi ved faktisk endnu ikke, i hvilket omfang de, der skal lave konfliktmæglingen, de, der skal have samtaler med børnene, får mulighed for at rejse ud og tale med børnene. Det bliver lidt svært, hvis det kun er nogle ganske få steder i landet, børnene skal hen og tale med dem, der sidder ved skrankerne. Der vil vi altså derudover gerne have nogle muligheder for steder, hvor børn kan ringe hen og der så kommer nogen til børnene.

Kl. 14.55

Så skal jeg takke SF mange gange for støtten. Vi er ligesom SF optaget af at få implementeret FN's børnekonvention, og vi må så se, om det ikke nok skulle lykkes på et tidspunkt. Det er jo lykkedes på andre områder. Når vi bliver ved med at rejse debatten igen og igen, sker der fremskridt. Ligesom det på et tidspunkt efter mange års arbejde lykkedes at få fjernet revsesretten over for børn, kan vi forhåbentlig efterhånden komme så langt, at børns retsstilling også bliver anerkendt.

Mange tak for debatten. Jeg håber, vi får et konstruktivt udvalgsarbejde fremover.

Hermed sluttede forhandlingen, og forslaget overgik derefter til anden (sidste) behandling.

Afstemning

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Socialudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (*Ophold*). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

6) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 46:

Forslag til folketingsbeslutning om gennemførelse af kontrol med markedsføring af usunde føde- og drikkevarer til børn under 16 år.

Af Lone Møller (S) m.fl.

(Fremsat 30/3 2005).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Familie- og forbrugerministeren (Lars Barfoed):

Jeg vil gerne starte med at takke forslagsstillerne for de gode intentioner, der er med forslaget, og også for den her mulighed for, at vi tager en debat om, hvordan vi løser det problem, som netop dårlig ernæring og stigende overvægt ikke mindst blandt børn og unge er.

Jeg tror godt, vi kan blive enige om, at målet naturligvis er, at vi får vendt udviklingen og får